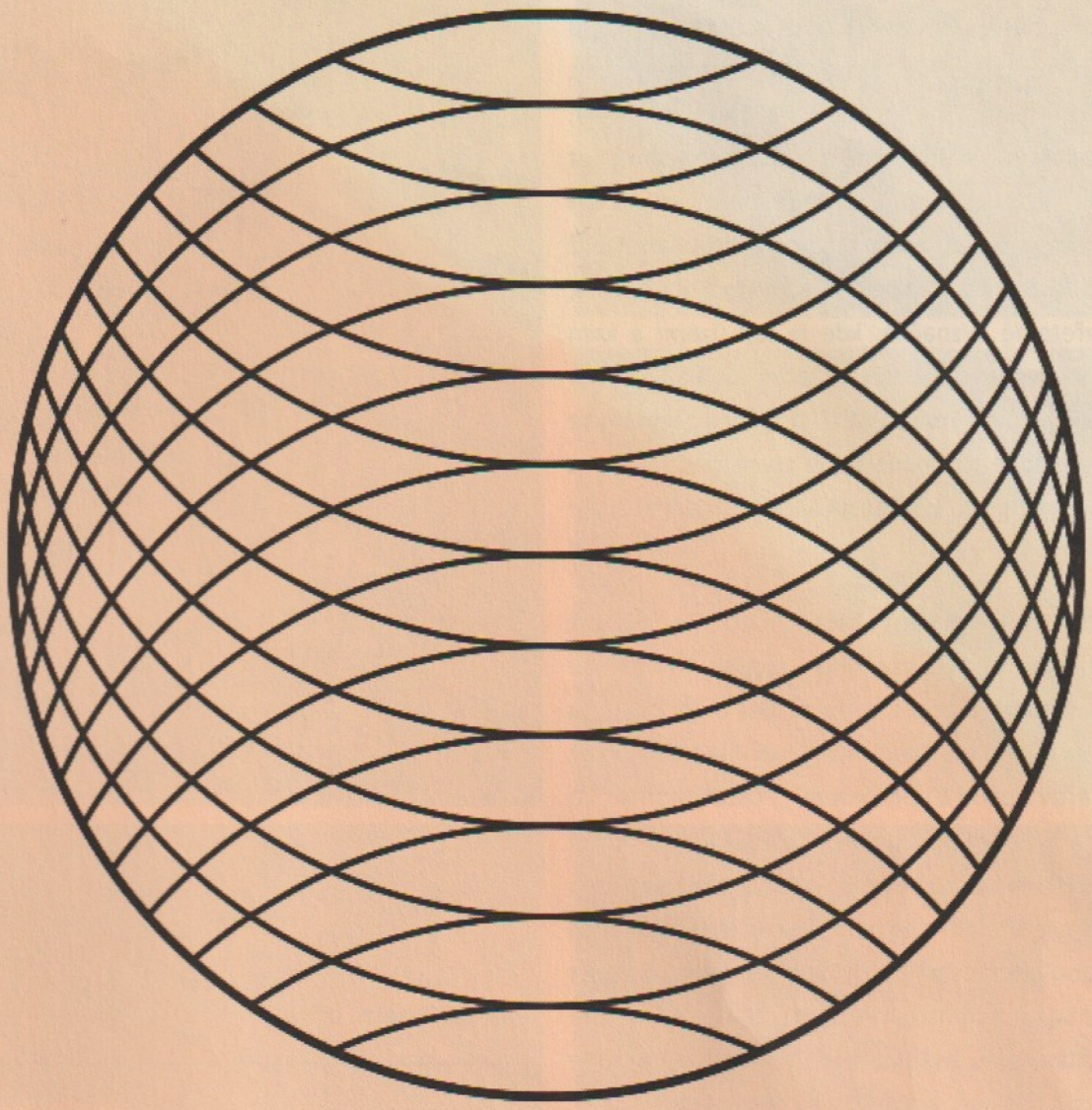

fabrika 13

#WP61

Redakce Wolkráče

Úvodník

Přijela jsem do Prostějova a věřte mi, čekala jsem na to dlouho. Tím chci říct, že jsem se těšila, a dokonce se mi i stýskalo. No a teď jsem teda tady. Zatím jsem nikoho nepotkala, nic jsem neviděla, sedím v redakci na svém místě a o stůl se musím dělit s Monikou, protože tvrdí, že jinde nemá místo na nohy (přitom je úplně jasný, že chce akorát sedět blíž k Vítkovi). Zítra si v papírnictví koupím kobercovku, abych jí zřetelně vyznačila, kde je její území a kam už mi nesmí svůj vercajk strkat, zatím ale kobercovku nemám, tedy trpím. Trvá to už tři hodiny a začínám se smiřovat s tím, že to takhle bude trvat až do soboty. Až do soboty se budu koukat na Moniku, na kterou se koukám celej rok.

Kudy z toho ven? Mohla bych se posadit jinam, jenže tím by bylo všechno ztraceno, Monika by mě z mého místa vystrnadila úplně bez boje, navíc za použití takové bohapusté výmluvy. Mohla bych si vzít k ruce Kolářův *Návod k upotřebení*: „Postav Moniku do rohu místnosti/zavři oči/ počítej do sta/ otevři oči/ a vykroč levou nohou/ do protějšího rohu tak/ aby ti tato cesta/ aniž usedneš/ trvala nejméně hodinu." Kdybych úpěnlivě doufala, možná by zmizela. Myslet si, že pole vyklidí sama, je samozřejmě úplně zcestné, protože se od počátku tváří, že je všechno v pořádku. Takže je nakonec asi skutečně nutné se s tím prostě smířit.

Tedy, milá Moniko, smiřuji se s Tebou u mého stolu. Budiž to nadále stůl náš. Pokud i Vám něco zkazilo tento Wolkrův Prostějov již v prvních třech hodinách, smiřte se s tím. Drásalo by Vás to totiž až do soboty. A protože bezpochyby přijdou další drobné prudy, udělejte si na ně místo. A kdybyste se přes něco doopravdy nedokázali přenést, napište to na naši redakční facebookovou stránku Redakce Wolkráče, případně to můžete zavěsit také na instagram s obligátním hashtagem #wp61. A když potkáte Moniku, tak se na ni usmějte.

-kapr-

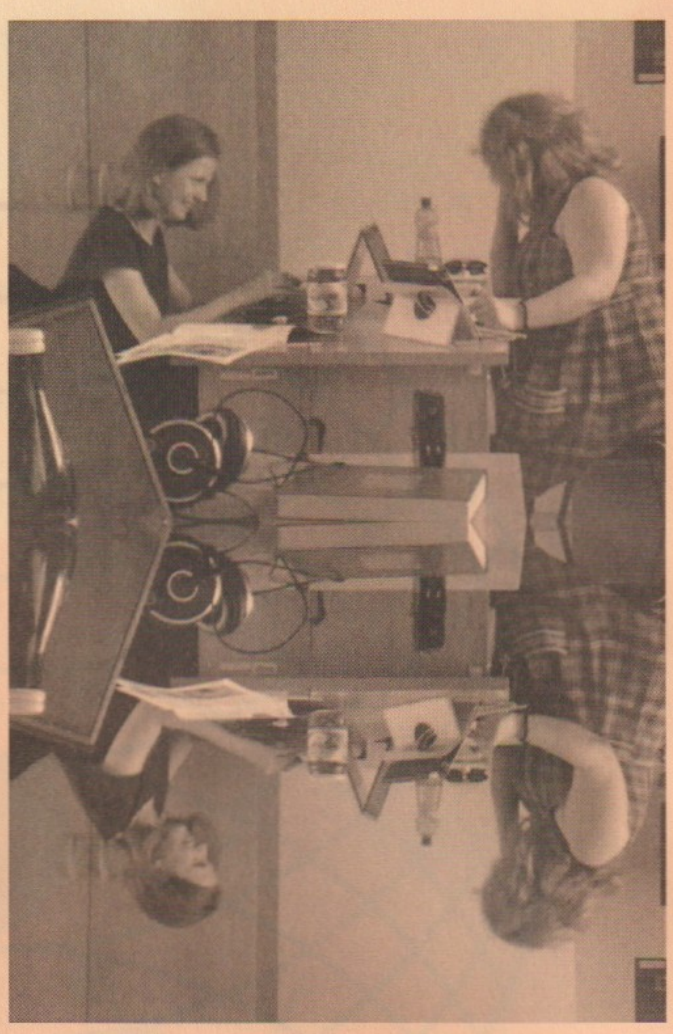

Citát pro dnešní den

„Holky s rozpuštěnými vlasy jsou věčné, to je jistota divadla poezie."

Radovan Lipus

„Jirko, nezlob se" je naše nová společenská hra na zadní straně zpravodaje. Jde o to, dostat se co nejrychleji k duši poesie (černej puntík). Hrát může kdokoli! Přijďte do redakce a hoďte si kostkou, druhý den ve zpravodaji uvidíte, jak si stojíte oproti ostatním a úkoly, co jsme si pro vás připravili.

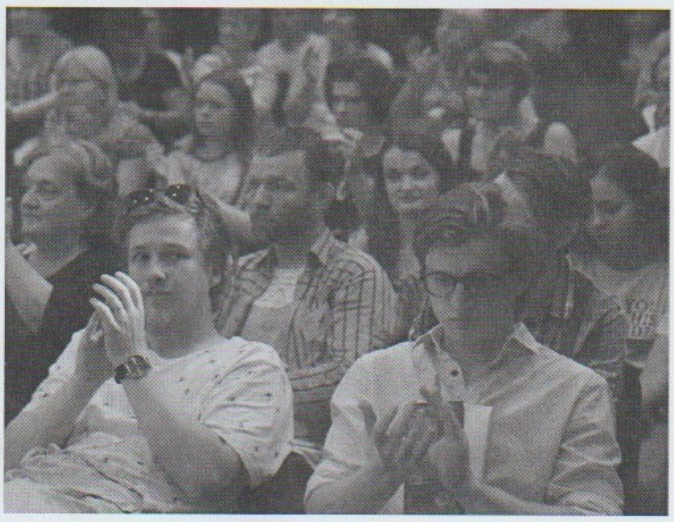

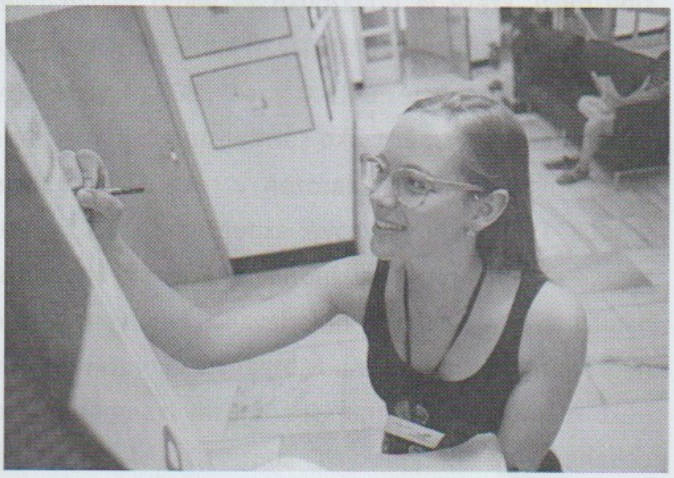

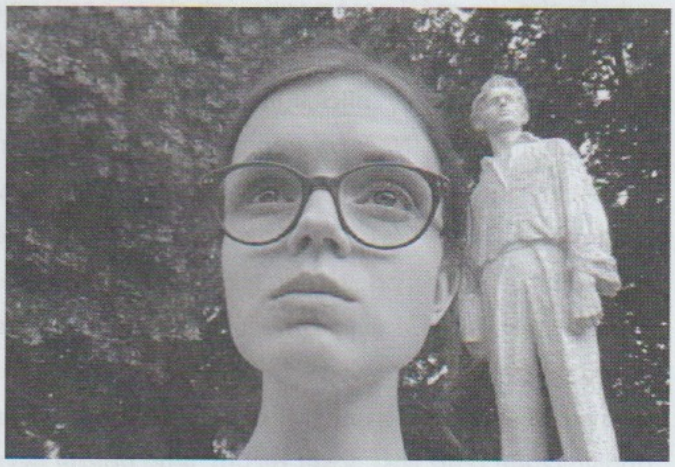

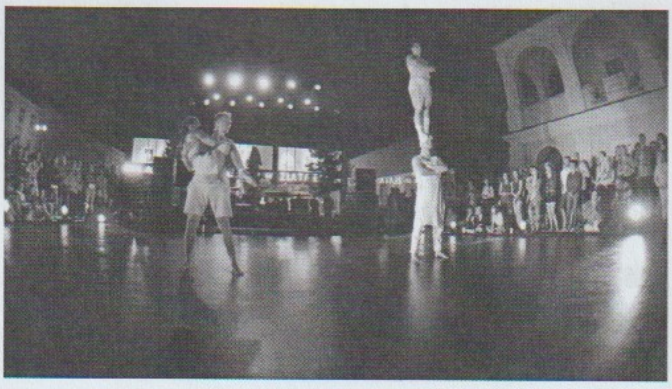

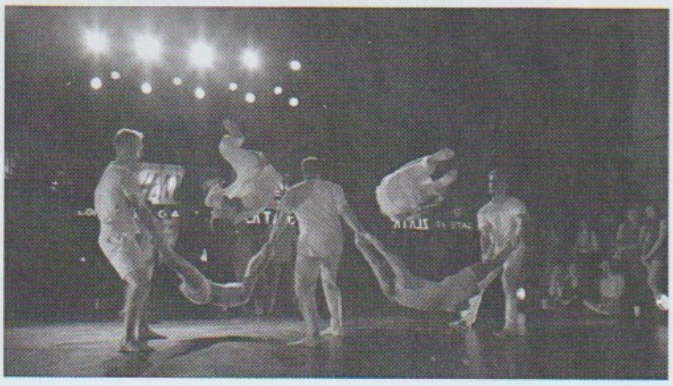

WOLKROVI HOSTÉ DO DOMU

Evergreeni

Evergreen velmi vítaný: **Christian Morgenstern**

Nonsensová poezie je fenomén v Prostějově často vídaný, proto je více než vhodné věnovat pár slov muži, který je považován za jejího zakladatele. Svou první nonsensovou sbírku Šibeniční písně vydal Christian Morgenstern již v roce 1905, kdy nebyly experimentující směry jako surrealismus a dadaismus ještě ani v plenkách. Narozen v roce 1871 zemřel v roce 1914, kdy jazykové experimenty do poezie teprve začínaly pronikat. Jedná se tedy o průkopníka, nikoliv však forpatrolu ohledávající neznámý terén, nýbrž zázračného solitéra. Morgenstern tvoří nonsens několik způsoby: kladením slov s jasným sémantickým obsahem do netypických kontextů (*Mezi řádky)*, vytvářením skrumáží nesémantických slov s posílenou zvukovou stránkou (*Veliké lalulá*), potlačením zvukové i významové stránky dílčích lexikálních jednotek a zdůrazněním celku (*Noční rybí zpěv*). Napříč jeho dílem je zřetelný důraz na vizuální stránku díla, někdy blízkou kaligramům (*Trychtýře*), a jazykovou komiku, případně tragikomiku. Jako příčina tragikomického vyznění Morgensternova díla bývá označována jeho inspirace v myšlenkách Nietzscheho a Schopenhauera. Jako autor takového věhlasu má samozřejmě řadu následovníků a obdivovatelů (Petr Nikl, Josef Hiršal), jeho poezie bývá nezřídka také zhudebňována (Stromboli, The Plastic People of the Universe).

A závistivá poznámka na závěr: Kdo vládnete němčinou, můžete se z Morgensternova díla těšit rovnou dvakrát. Minimálně na zvukové úrovni Vám nabídne německý originál odlišný zážitek než české překlady.

-kapr-

Zahájení

Na náměstí T. G. Masaryka došlo včera večer ke shromáždění. Byla to jedna z ojedinělých příležitostí, při které se protnuly množina místního obyvatelstva a množina invazivních recitátorů a jim podobných. Všichni navíc byli ozdobeni obligátní žlutou květinou stírající rozdíly mezi jednotlivými tábory. Celostátní přehlídka uměleckého přednesu a divadel poezie byla zahájena neskromnou porcí baletizolu, magnesia a svalů. A vlastně to všechno dávalo smysl, neboť v novocirkusové produkci KOLAPS skupiny Losers Cirque Company bylo kromě nebetyčných akrobatických výkonů k zaznamenání také cosi bytostně vlastního divadlu poezie, ať už to byly tematicky propojené a jednoduše vystavěné dramatické situace, nebo několik párů bosých nohou. A tak byly uspokojeny obě množiny, ta recitátorská záhy obdržela tzv. symbolický klíč od města a všichni šli chutě vytřídit plastové kryty ze svíček nabytých v romantickém průvodu k soše Jiřího Wolkera.

#dikyzemuzem

A stručněji, slovy lidové poezie:

Já su tvoja podaná,

od večera do rána,

dělaj se mnú, co chceš,

obracaj ňa, jak chceš,

třeba hore nohama.

-kapřík-

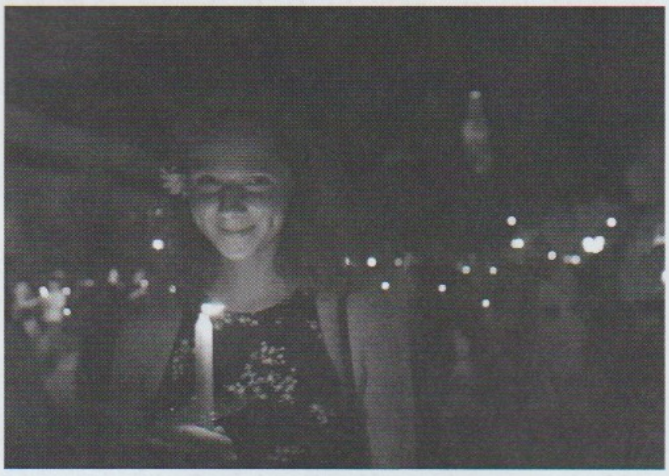

Ti druzí

aneb koho nerecitujeme, ale mohli bychom

Ani v dnešním čísle se neseznámíme s člověkem, který by byl na poetické scéně nováčkem, nýbrž se zralým mužem, jenž má za sebou již mnohaletou bohatou tvorbu. Narodil se v Brně ve stejný den i měsíc jako naše -kapr-, a tento fakt mu získal onen pomyslný bonusový bod, díky kterému se probojoval výběrem autorů až do tohoto čísla zpravodaje.

Milan Ohnisko působil mnoho let na brněnské scéně, později se přestěhoval do Prahy, což se, dle jeho vlastních slov, odrazilo i v jeho psaní. Jeho raná tvorba (80. léta) vycházela v samizdatu, a také v exilovém časopisu Listy. Je signatářem Charty 77, nakladatatelským redaktorem na volné noze a stejně jako Kateřina Rudčenková, kterou jsme vám představili v minulém čísle Fabriky, je i on držitelem ceny Magnesia Litera, kterou získal v roce 2017 a to za sbírku *Světlo v ráně.* Jeho básně vyšly ve francouzštině, polštině a němčině. Některé z jeho textů byly zhudebněny kapelami Já jsem poznal a Nahoru po schodišti dolů band.

Mé erbovní zvíře je strom

Slečno

máte krásný anakolut

Slečno

v kolik tady končíte

Slečno

všechno jsem zapomněl

a co jsem nezapomněl

to jsem popletl

a propil

Slečno

mé erbovní zvíře je strom

Slečno

je to už dávno —

ale vrátím se

Kvůli vám se vrátím zpátky

do oslepujícího světla živých

-mon-

Hamlet (úryvek)

Nejde nám o pitvání se v jazyce
rozhovor se souborem se ZUŠ Iši Krejčího

Kdo vy vlastně jste? ZUŠ Iši Krejčího mám spojenou s Magdou Johnovou.

Ilona Zámečníková: Ano, ta je na mateřské, místo ní tam teď učím dramaťák já. Kromě toho učím i na církevním gymnáziu, kde se kolegyně Veronika věnuje zpěvu, a tak jsme daly síly dohromady a propojily nejen dvě školy, ale i dva žánry dohromady – divadlo a sborový zpěv. Plus přibyl ještě tanec. Chtěly jsme tím využít celého potenciálu našich úžasných děvčat.

Takže podoba výsledného tvaru vychází z tohoto záměru?

Veronika Rajtr Pavlová: Je to také proto, že jsme našly Kate (představitelka Hamleta *pozn. red.*), která má velmi krásný přízvuk, miluje britskou literaturu a byla ochotná se to celé naučit, což není zas tak jednoduché.

IZ: Vzniklo to vlastně z takového toho nápadu u kafe, že se řekne: „Mohli bychom hrát Hamleta" a vlastně se to nemyslí vážně. Pak jsme si ale řekly, že bychom vlastně mohly. A tak jsme začaly více přemýšlet o propojení se sborem. Vznikalo to velmi spontánně a za pochodu.

Kate: Já jsem jenom ráda, že se to takto dalo dohromady, protože angličtina a britská literatura je moje láska.

Objevily jste během té práce něco zajímavého, co se týče jazyka na jevišti?

VRP: Od začátku jsme řešily, jestli to pro české publikum bude v angličtině, a ještě k tomu ve staroangličtině, stravitelné. Jestli to vůbec budou chtít zavnímat. Měly jsme jasno v tom, že s tím chceme jít před lidi... Zamýšlely jsme se nad různými variantami – například dávat divákům překlad nebo pouštět titulky jako v profesionálním divadle. To nám nepřišlo fajn. Nakonec jsme se zaměřily na intonace a přízvuk řeči, který jí dává rytmus, hudbu, metrum. V tom se řeč spojuje se zpěvem.

IZ: Jazyk sám se stal podružným. Nechci říct, že není důležité, co Hamlet říká, ale konkrétní obsahy slov nejsou pro nás až tak klíčové. Důležité je, jak spolu fungují prvky, které jsme si vybraly, a symboly, které tam jsou. Nejde úplně o to, že bychom se pitvaly v jazyku. Jde spíše o pocit, náladu a atmosféru, kterou Hamlet a Ofélie prožívají. I proto, že jsme se rozhodly nechat text v originále, který ne každý zná a ne každý mu rozumí, jsme význam slov upozadily – byť tam samozřejmě zůstává v pocitu a v emoci.

VRP: Doufáme, že je.

Co máte jako soubor za sebou? Máte zkušenosti s přehlídkami tohoto typu?

VRP: V tomto uskupení jen Hamleta. Projekt je to nový, ale vystupovaly jsme s ním na přehlídce církevních škol v Odrách a pak jsme jely sem.

IZ: Holky jsou většinou ze sboru, Bára (*představitelka Ofélie pozn. red.)* je samostatná tanečnice a Kate chodí do dramaťáku – je tu vlastně jediná. Ve škole máme vánoční akademii, pro kterou vytváříme inscenace a pak ta přehlídka v Odrách, ale na takovéto přehlídce jsme vlastně všechny poprvé. Bylo nám líto zahrát to jen jednou.

-jam-

Recenze

Why? – that is the question

Velká umělecká díla mají klást otázky, ne podávat odpovědi. Hamlet je bezesporu velkým uměleckým dílem. Mám spoustu otázek. Všechno je tedy asi, jak má být... Really? Proč se hraje v angličtině? Jako školní cvičení k ovládnutí jazyka? Komenského škola hrou? Skvělý nápad. Hamlet(ka) mluví krásně. Ale proč se to děje na ZUŠ, ne třeba v anglickém semináři při gymnáziu? A co si s tím počít v kontextu národní přehlídky divadel poezie? Proč se hraje jen nejslavnější Hamletův monolog? Je důležité vědět, kdo je Hamlet zač, co bylo v ději předtím, co se stane potom? Nebo se mám od toho všeho oprostit, zapomenout na všechno, co jsem o Hamletovi kdy slyšela, četla, viděla? Jde to vůbec? Možná nám chtějí Olomoučtí ukázat, že ono To be, or not to be může fungovat i samo o sobě jako svého druhu kontemplativní reflexní poezie? Nebylo by lepší si raději zvolit nějaký z Shakespearových sonetů? Proč to pak ale pokračuje dialogem s Ofélií, která není s to pochopit, proč ji její princ posílá do kláštera? Že by to přece mělo být divadlo? Mám tedy hledat vztah mezi postavami? Rozehrání dramatické situace? Může něco takového vůbec vzniknout, když Hamlet svůj dialog vede s jakýmsi přízrakem? Tancující vzpomínkou? Jsou všechna ta klišé jako Hamletova rozjímající hlava složená do dlaní, dlouhé bílé řízy, něžně cupitající dívky a zoufající křehká Ofélie rafinovanou intertextuální hrou, nebo to Olomoučtí myslí vážně a chtějí mi prostě předat zážitek krásně zpívajících dívek a Shakespearovy libozvučné angličtiny? Stačí to? Obstojí Hamlet na jevišti bez jediného poutavého obrazu? Nezbudou pak jen slova, slova, slova...?

Spousta otázek, odpovědi neuspokojivé.

Jitka Šotkovská

Ukradená krev

Odsoudit jen na základě rasy je tak snadné

Rozhovor se členkami souboru MAlá a VElká Martou Hermannovou a Veronikou Holcovou

Jaký byl konkrétní moment, kdy jste se rozhodly, o čem přesně chcete hrát? Co bylo tím impulzem?

Verča: Když jsme se rozhodovaly, co vlastně budeme dělat, byly jsme v knihovně FF UK, a tam je regál s divadelními hrami. Našly jsme hru o Dreyfusově aféře. Líbil se nám námět, ale ptaly jsme se samy sebe, proč hrát o něm, když my máme podobný případ.

Marta: Vlastně nás napadlo – a nechceme my vlastně hrát o nějaké dějinné události? Nebylo to nic impulzivního. Hledaly jsme, nevěděly, ale jakmile jsme to našly, hned nám bylo jasné, že je to to pravé.

Podněcování k nenávisti je zřejmé téma. Kde se taková zloba v člověku vůbec rodí?

Marta: Často to může plynout jen z toho, že je svět moc složitý a lidi hledají jednoduchá řešení problémů. A odsoudit někoho jen proto, že je jiné rasy nebo náboženství je tak snadné – a člověk se tím zbavuje strachu nebo obavy, že potom se zloba v lidech sama načerpá.

Myslíš si tedy, že nenávist plyne ze strachu?

Verča: Když má člověk strach, nutí ho to dělat věci, které by normálně nedělal. Automaticky hledá, na koho by svalil své problémy. Neřídí se rozumem, ale spíše pudy.

Pamatujete si na to, jak jste reagovaly, když jste se dozvěděly, co řekl Okamura o táboře v Letech?

Marta: Já to viděla živě a první, co jsem si řekla bylo – to je debil.

Verča: Mě to vlastně nepřekvapilo. Zapadlo mi to do celkového obrazu.

Marta: Výjimečné na tom bylo to, že šlo o manipulování se skutečností. To, jaký má pohled na migrační krizi, je jen jeho pohled. Ale tohle byla čistá lež. Nevím, jak moc vyplynula ze situace, ze které pak jen nemohl zpětně couvnout.

Verča: Pořád jsou lidé, kteří popírají gulagy nebo holokaust. Takže tohle prohlášení pro mě nebylo nijak šokující.

Lze se proti potřebě lidí hledat nejjednodušší řešení bránit?

Marta: Mně pomáhá si o těch věcech číst. Jsem pak víc připravená na argumentaci. Je pro mě důležité si o tom zjišťovat co nejvíc informací. A neházet všechno do jednoho pytle.

Verča: Já se o tom potřebuju pobavit třeba s rodičema nebo s Martou. Musím se taky smířit s tím, že jsou i lidé s odlišným názorem, se kterým se neztotožňuju, ale který musím respektovat. Což je těžké, ale musím se snažit, abych pak nebyla na stejné úrovni jako oni.

Marta: Taky mám někdy strach. A štve mě, když irácký mladík zavraždí mladou Němku, ještě k tomu židovku a pak zdrhne do Iráku. To mě to zasáhne, protože je to argument pro druhou stranu, která ho určitě využije.

Verča: Ale vznikají také velmi dobré dokumentární filmy – třeba Můj džihád, kde je nádherná postava imáma, který zabraňuje mladým klukům z Belgie, aby utíkali do Islámského státu. Každá mince má dvě strany.

Marta: Strach je úplně přirozený. Ale vím, že kdybych se řídila jen svou emocí, tak nemůžu žít. Nemůžu jít ani po ulici. Třeba můj brácha žije rok v Berlíně a už tam zažil několik teroristických útoků, ale žije tam dál, nemůže podlehnout strachu, že by se mohlo něco stát.

Je strach a nenávist jen rasovou záležitostí?

Verča: To určitě ne. Může to být i sociální problém.

A je utlačování vždycky záležitostí většiny?

Marta: Myslím, že jo. Protože má větší sílu. Je to o počtu, o kvantitě. Nechci říkat, že je to tak, nebo jinak. Jde mi o princip toho, jak tohle vzniká a co to vyvolává.

-vím-

Recenze

Malá a velká. Velká a malá. *„Ukradená krev"* = věc živá a přesná jako u kompasu střelka. Věc tady a teď. Neokoralá. Dvě půvabné dívky, dvě chytré mladé ženy. Slovo a zpěv. Žádné nadbytečné scény. Jen stůl, mouka, víno a voda. Nejen příběh nešťastné Anežky Hrůzové z Polné je bravurně zde podán. Prostě, křehce a čistě, jako bílé sváteční macesy. Správná míra neokázalé noblesy směřující k rituálu. Těsto hnětené na dvojici válů, jako na jevišti bolestných lidských osudů v neklidných útrobách střední Evropy. Snaha porozumět, umění pochopit, z čeho rodí se lákavá cesta do pekel snadných řešení. Úspornost, kterou stojí za to ocenit v hluku a vřavě současných med mazajících médií a sočících sociálních sítí. To není tanec na povrchu, to není alibi: hlavně se vlastní zranitelnou kůží nezachytit ostrého ostružiní bolestného tématu. To je postoj – náckové stojí zde a já tu. Postoj statečný, věcný neokázalý. Ty dvě slečny přesně, múzicky a potřebně hrály o našich společných vinách, bludech a selháních. Jsou všechny stále v nás a my jsme v nich. Dávná zbabělost se jak tísnivé těsto do současnosti i mezi zaťatými klouby prstů prohněte. V Letech i po letech. Mouka je zárodkem životodárného chleba i prchavým popelem obětí. Ostnaté dvacáté století stále neskončilo. Ukradlo mnoho krve. A nakonec na stole zbylo bílo po mouce příběhy do všech stran krutě rozfoukané.

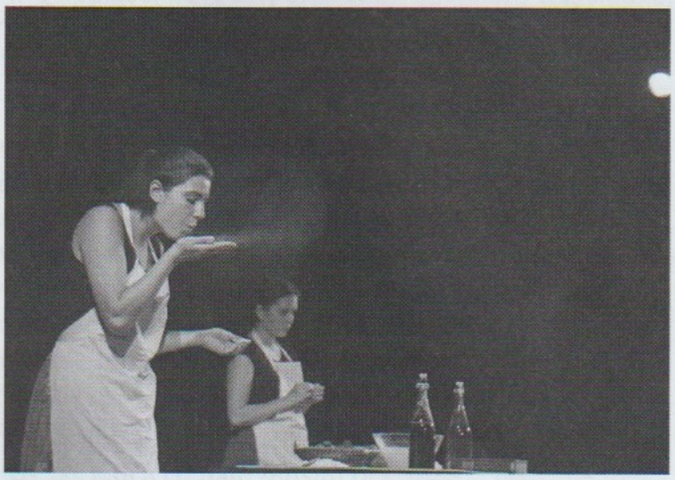

Malá a velká. Dík za to představení. Amen.

Radovan Lipus

Co se řešilo?

Na rozboru divadel poezie

ZUŠ Iši Krejčího Olomouc: Hamlet (úryvek)

Jitka Šotkovská: Celý ten tvar pro nás byl oříšek. Zeptám se rovnou souboru, co ho vedlo k tomu vybrat si úryvek Hamleta a proč právě v angličtině.

Soubor: Máme v souboru Katie a to ona byla podnětem k tomu, abychom si zvolily námět v angličtině, konkrétně staré, klasické, protože ji má velmi ráda. Ze začátku jsme nevěděly, že to bude Shakespeare, to spíš postupně vykrystalizovalo. Jelikož jsme to měly v angličtině, tak jsme chtěly vybrat něco známého. Říkaly jsme si, že to nemůžeme postavit na slovním obsahu. Zvolily jsme tedy hudbu a pak nějaký výrazový tanec. Tak postupně vznikla komunikace – zvuk, pohyb, slovo, světlo.

Jinak to byla naše první divadelní zkušenost. Katie chodí do dramaťáku, holky do sboru. Zkoušely jsme delší pasáž, ale vrchol byl podle nás tam, kde jsme to utnuly. Vybraly jsme nejzásadnější pasáž.

Jitka Šotkovská: Obrátím se teď na diváky: Znáte Hamleta? Znáte ten úryvek? Víte přesně, co se v tom úryvku říká? Dokázal vám ten úryvek zpřítomnit celou hru?

Divák: Já si celou první půlku myslel, že je to sranda. Druhou půlku jsem si to nemyslel. Někdo jde před české publikum s angličtinou. Je to sranda. Hamlet je holka. Je to sranda. Je to dlouhý... Pak přijde holka a mává rukama a to už sranda nebyla. To byla nuda.

Soubor: To se může stát. Ale dostaly jsme i reakce pozitivní, kdy se diváci nechali vtáhnout do obrazu. Chápeme, že to nemusí všechny bavit.

Jitka Šotkovská: Tohle není o tom, jestli to baví, nebo nebaví. Tahle informace vám dává signál. Viděla jsem na jevišti velmi disponované lidi. A když jsem uviděla onu zadumanou pózu na židli, řekla jsem si: jistě, oni si budou hrát s klišé. To bude celé o tom, jak nakládáme s Hamletem. Dívky v bílých šatech mi zase připomněly klišé divadla poezie – ještě mi tam chyběly flétny. Pak jsem si řekla, že to zřejmě budete myslet vážně. To je jeden z faktorů, proč jsem nebyla schopna tenhle váš kus pochopit, přijmout. Další problém byl výběr: předpokládaly jste, že znám tu hru? Nebo to má fungovat jako jednotlivý obraz sám o sobě? Možná to mělo fungovat jako jedna kontemplativní báseň. A když už jsem to začala vnímat touhle optikou, najednou tam proběhl dialog, což mi to znovu narušilo. Hamlet se pokoušel jednat slovem, to byl náznak divadelní situace, ale neměl partnera. Nefungovalo to jako divadlo. Neviděla jsem vztahy, neviděla jsem situace.

Marek Pivovar: Tady se odrazila příležitost, pro jakou tohle vzniklo. Jako představení pro školní akademii. Dotkly jste se jedné zajímavé věci: vzhlížíme k Anglii, jako k zemi, která dala světu Shakespeara. Ale Angličané ostatním zemím závidí různorodost a barevnost překladů, jimiž disponují, protože oni mají jen originál a jinak Shakespeara hrát nemohou. Když se řekne divadlo poezie, všichni si představí průhledné róby, svíčky, libý zpěv. Ocenil bych, kdyby to nebylo nadiktováno nikým zvenčí, ale šlo to z vás.

Radovan Lipus: Říkal jsem si, že to je školní představení z gymnázia. Mátla mě ale ta ZUŠka v názvu. Teď, když jste mi to vysvětlili, zcela chápu. Ta ukázka vyndaná z kontextu je tady trochu bezbranná a nahá. Je tu brána jinými kritérii. Jako část vánoční besídky a prezentace angličtiny – ano. Pokud bych na to měl uplatňovat kritéria národní přehlídky, tak je tady úplně špatně. Jiný důvod "proč teď a tady" než prezentace angličtiny, nevidím. Holky s rozpuštěnými vlasy jsou věčné, to je jistota divadla poezie. Kdybych zavřel oči a jen poslouchal, o mnoho bych nepřišel.

Vojta Bárta: Divadlo má i edukativní funkci. Ale stejně jako kolegům mi chyběly obrazy, napětí, budování vztahů. Může to být báseň i rituál, ale nic z toho jsem neviděl. Byla z vás cítit kultivovanost a bude dobré, pokud s ní budete pracovat dál. Na malbě se divadlo postavit nedá. Máte k tomu velký respekt, ale možná vás svazuje i strach, což je pochopitelné. Nemalovat! Sázet ostré rány!

Jakub Doubrava: Pokud vás zajímá stará angličtina, je mnoho textů třeba jen poetických. Vás zajímala zvukomalba, což tak i působí. Kdyby byl Shakespeare přeložený třeba do svahilštiny, tak mě stejně zajímá základní naléhavost. Proč mi to ten člověk říká? Kde se u něj bere ta potřeba. U vás všechno plynulo ve zvukomalbě, ale nedozvěděl jsem se, proč tady a teď od vás potřebuji slyšet Hamleta. Pokud všechno zazní v textu, tanec je druhořadý. Pouze abstraktně ilustroval.

MAlá a VElká, Český Krumlov: Ukradená krev

Marek Pivovar: Hrály sice o čemsi, co se stalo kdysi dávno a co by nás mohlo zajímat jen jako něco z dějepisu, ale nebylo tomu tak – hrály výsostné divadlo.

Hned jsem si vzpomněl na pseudoaférku s "otráveným kebabem". Jeden ze smyslů divadla je hrát o tom, co nás zajímá, v době, ve které žijeme. Velice bych ocenil i výběr faktů se kterými jste pracovaly a které jste zveřejnily. Člověku je jasné, co se v tom případu přibližně stalo. Je dobře, že se tam nevešlo všechno. Diváka může popadnout chuť zjistit víc. Zahrály jste jedno obrovské téma, velice zhuštěně. A šťastně se vám dařilo pracovat s tématy, s fakty, s textem. Bavili jsme se o krásném masarykovském paradoxu: Masaryk, který rozbil českému národu iluzi rukopisů, který národu řekl, že je rasistický – tento Masaryk byl velkou částí národa milován a bylo k němu vzhlíženo. Ve spoustě lidí je stále antisemitismus, stejně tak se toho týká situace s uprchlíky. Jsme národem Masaryka, zároveň jsme národ rasistů. Jsme ale také národ, který má mnoho společného s Židy. Máme tendenci se v sobě rýpat a nacházet v sobě více zla, než v nás skutečně je. Já vám za inscenaci a celý tvar děkuji.

Radovan Lipus: V divadelním jazyce jste ušly velký kus cesty. Vaše loňská inscenace byla velmi sympatická etuda. Tohle je daleko sofistikovanější tvar. Je pro mě velmi cenný zájem o současný svět a témata. Nepochybuji o tom, že hrajete o něčem, co vás tady a teď zajímá. A "současnost" není o vnějšku, o formě, ale o tématech a situacích. Hrály jste současnou palčivou věc. Propojily jste to velmi elegantně s táborem v Letech, s Okamurou, s kardinálem Dukou. Zároveň jste nepoučovaly, nehřímaly, nemoralizovaly. Jen jste nám ona témata předložily. Vznikl působivý a silný obraz. I tady se zpívalo, byly svíčky, měly jste sukně... ale my to neřešíme, protože jste šly po smyslu. Divadlu poezie sluší konkrétnost. Vše co má smysl má také poetický náboj. Je otázka, jestli by se do toho nedalo ještě sáhnout. Velký prostor máte v temporytmu a dynamice. A tohle tomu neprospívá. Trochu to podle mě plyne v jedné lajně.

Vojta Bárta: Čisté, jasné, věcné, sdělné. Líbila se mi prostota a jednoduchost té věci. Byla tam místa, která mi připadala, že je přejedete hodně technicky, zuškově, dramaťákově. Ale je taky možné, že když se do toho začne příliš sahat, přijde to o své kouzlo. Možná bych chtěl ještě nějakou větší hru s divákem – spojování a rozpojování společného vztahu. Ale zase nesklouznout k moralistnímu komentáři.

Jakub Doubrava: Je to od začátku váš jasný názor. Mám od vás návod, jak to sledovat. Hodně úsporný divadelní obřad. Vy velmi nesmlouvavě kladete fakta. A ve výsledku jde o nakládání s fakty a o téma manipulace. Když celý tvar bude dovedený k výsledku, tedy rituál pečení macesu, pokud proběhne rituál narovnání... pak to možná bude ještě trefnější. Pak už bych nemluvil o žádné manipulaci nebo "nastrojení" prvků pro diváka.

Jitka Šotkovská: Pro mě to byl velmi příjemný až nepříjemný zážitek. Je skvělé sledovat, že jste chytré holky a máte co říct. Nejsou tam žádné náznaky obviňování a citového vydírání. Vaše tempo mi vyhovovalo. Zpěv na konci byl nesmírně silný. Jsem ráda, že to přede mě jen kladete. Oceňuju, že to máte intelektuálně vše obsaženo v textu. Používáte jednoduché, ale funkční znaky. Je vidět, že jde o něco, co vás pálí a co nám musíte říct.

-vím-

Od diváků

ZUŠ Iši Krejčího Olomouc: Hamlet (úryvek)

Proč? Proč? Proč?

-babu-

Líbil se mi ten nápad vzít Ofélii a Hamleta jako ukázku jejich dialogu, ale nerozumím anglicky, a z toho co jsem viděla, jsem nepřečetla sdělení. Ty dívky, co zpívaly, pro mě byly jakési sudičky, možná nad zkázou té dívky, jestli jí něco vnukly... ale jsou to jenom domněnky.

-Lenka z Ústí nad Orlicí-

Já jsem se ze začátku bavil s Víťou Malotou a říkal jsem mu, že tam bude chór a ten tam byl, tak jsem měl radost. Vybavený děcka, s tím, že bych chtěl víc divadlo, než bylo. To tam nebylo. Moc. Moc tam nebylo. Hodně.

-Ten z Mostu-

Malá a Velká, Český Krumlov: Ukradená krev

První dojem pěkné scénografie se mi po chvíli poněkud rozplynul. Je těžké rozpoznat postavy a jejich motivace a vztahy mezi nimi. Téma mi připadá roztříštěné a nedotažené. Je to pro mě jeden velký zmatek.

-babu-

Holky si vybraly velmi zajímavé a silné téma, kdy já jsem četla vlastně současný svět rozporu mezi křesťanstvím a islámem, ale propojení s romskou problematikou jsem nedokázala kódovat. Pro mě to zůstalo jen v nějakých písních. Spousta metafor a přirozené herectví, energie, napětí, uvolnění provázela... skvěle vybudovaný představení.

-Lenka z Ústí nad Orlicí-

Líbí se mi, jak se holky posunuly od minulé inscenace o dvě, možná o tři úrovně dál. Přál bych jim, aby jim to fungovalo dál, protože ty témata, který si vybíraj, jsou dobrý. Zároveň bych jim přál, aby měli někoho, kdo jim na to občas koukne, aby jim to dočistil. Jinak se mi to moc líbilo.

-Ten z Mostu-

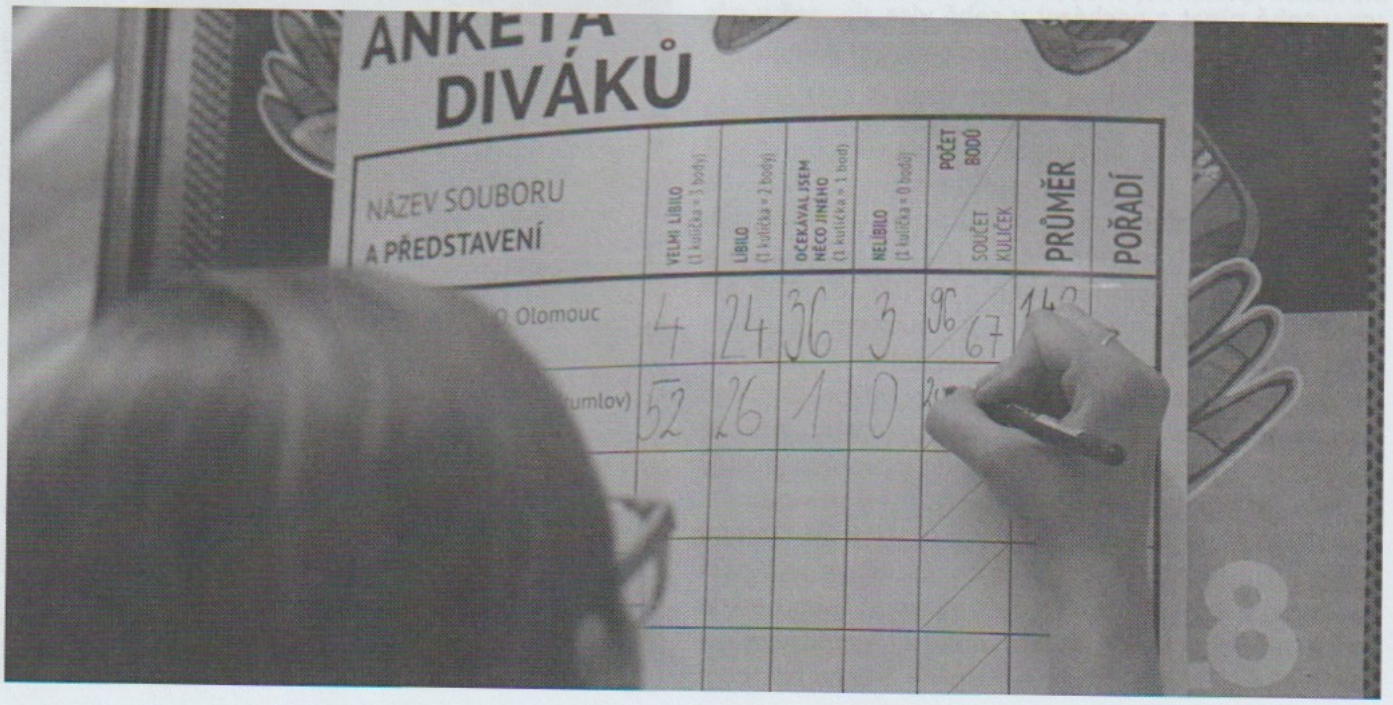

Okno – Ulice je naše zkušebna

Jaroslav Tomáš, Jan Mansfeld, Tomáš Žilinský a Dominik Teleky, čtyři sympaťáci z Divadla Husa na provázku. Jsou mladí, krásní, jsou z Husy a mají okno... jsou kapela OKno!

Vaši kapelu tvoří čtyři lidi, ale vy jste dneska byli jednom tři, co jste provedli s Dominikem?

Dominik musel hrát představení, bohužel. Jeho alternace v představení Amadeus (Amadeus, tj. Milovaný Bohem – Divadlo Husa na provázku, pozn.red.) nemohla, tak musel hrát. Jinak hraje na ukulele, vajíčko... kytaru taky dává. A zpěv. Kluk pro všechno.

Vy o sobě píšete, že jste: „mladí, krásní, z Husy...", ale na bandzone zmiňujete JAMU, tam jste se dali dohromady?

J: Jo. Já s Honzíkem jsme začínali.

H: On Jarda už měl nějaký svoje písničky složený, to bylo ve druháku na JAMU, a tak jsme si řekli, že bychom mohli zase začít hrát na ulici, přivydělávat si během studia. Paralelně hrál Dominik s Tomášem, ti jezdili hrát do Vídně.

J: Říkali jsme jim Protikapela.

T: Oni byli Antikapela a my jsme byli Protikapela. Chodili jsme vydělávat do Vídně, protože jsme zjistili, že ve Vídni platí víc. Tam jsme hráli především v metru a co oni (Antikapela) dokázali svým stostránkovým playlistem, tak my jsme dokázali jednou písní vydělat za půl hodiny. Měli jsme větší vobrat.

H: No a tak ten nápad vzniknul, že si zkusíme spolu zahrát, to bylo na konci třeťáku. Náš první koncert v týhletý sestavě jsme hráli 17. listopadu 2016. Byli jsme spolu hrát na ulici a náš učitel na zpěv nás tam dohodil, na Dominkánské nnáměstí. Tam byl nějaký protest a my jsme tam zahráli Máju a ještě jednu píseň a šel kolem Vladimír Morávek, který nám řekl, jestli nechceme večer hrát v Huse po představení, po Láskách jedné plavovlásky. Tak jsme tam hráli a on se na nás pak chodil dívat do Marty na koncerty. A pak vzniknul nápad, že by nás angažoval všechny čtyři do Husy. No ale během JAMU už jsme plánovali, protože my jsme tak trochu neschopný organizačně, tak jsme oslovili naši kamarádku, která studovala ve Zlíně produkci, Veroniku Machátovou, aby nám pomohla s tou propagací a s manažerováním.

T: A díky ní hrajeme.

Převážně v Brně...

No, hlavně v Brně. Ale 10. srpna v 16:30 taky na Českých hradech, na Veveří. Občas se poštěstí hrát v Praze, to spíš pro kamarády. Hrajeme rádi pro lidi, tam, kam na nás příjdou lidi, co si nás rádi poslechnou. Moc pěkná akce byla, když byly Slavnosti vína a bylo to úplně neozvučený. Bylo to na Náměstí Svobody. Takhle se rádi vracíme k těm našim základům, protože to je největší škola hrát na ulici, ty lidi zaujmout. Je to i o vycvičení hlasu, protože na ulici bez ozvučení to člověk musí uřvat. Takže to je naše zkušebna, ulice.

Co vy a Prostějov? Máte vlastní recitátorskou zkušenost?

J: Já jsem se popravdě nikdy nezúčastnil žádné recitační soutěže. Já jsem recitoval poprvý a... naposled až na JAMU. Ale že bych byl nějaký recitátor před JAMU, to ne.

H: Já taky ne, byť jsem byl v dramaťáku. Ale moji mladší kolegové, ti jezdili reprezentovat na Wolkráč. Já ne. Já až taky na tý JAMU. Takže my jsme ti neúspěšní recitátoři.

T: Hmhm, uhm uhm. Já taky ne. Tady jsem taky nebyl. Byl jsem jinde, ale tady ne.

Hrajete autorskou hudbu, kde berete inspiraci?

Vezmeme tři nejoblíbenější akordy, ty uděláme, pak si z toho uděláme srandu, uděláme si srandu ze všeho ostatního, z nás především a je to. Hlavní hitmaker je Jarda.

J: Já jsem ty písničky složil už před JAMU. Nějaký na JAMU a nějaký i po JAMU. Inspiraci beru většinou ze všedního života, z toho co vidím, co prožívám. Z toho, co řeší lidi.

Je někdo, s kým byste se chtěli spojit? Třeba hudebně?

My máme radost, když se nám podaří spojit se na pódiu, to je největší kumšt. Ale rádi bychom někdy s někým nahráli písničku. Máme kolegu z divadla, co hraje v kapele Poletíme? tak tam nějaká komunikace o společným hraní proběhla, ale... Spíš si tu cestičku prošlapáváme sami. Ta energie se musí sejít, není to tak, že zavoláme a hned to půjde, ale prostě... najednou se člověk někde objeví s kytarou a řekne si jo, teď to jde. A to zatím asi nepřišlo.

-mon-

Vánoce, narozeniny a Wolkrův Prostějov

Byla to rána, když mi *Martina Drmolová po telefonu oznámila další špatnou zprávu: Bob Pacholík, dlouholetý fotograf Wolkrova Prostějova a jedna z jeho ikonických tváří, chce letos pověsit zrcadlovku na hřebík. To přece nemůže být jen tak. Kdo za tím stojí? A kdo ho za to platí? Nakonec jsem se pod tíhou smyšlenek ozvala přímo Bobovi se žádostí o rozhovor...*

Bobe, vy jste se rozhodl sám, z vlastní vůle, že na Wolkrův Prostějov už letos půjdete jenom jako divák?

Já už jsem fotografovat nechtěl ani minule, ale nakonec jsem ještě kývl. Ve foyer DUHY jsou sloupy obložené zrcadly. A když jsem tam předloni chodil, říkal jsem si: „To je bezvadný. Samí mladí, krásní, chytrý, fajn lidi. Tu to žije!" A najednou jsem vám uviděl tu šílenou postavu – takového starého blboňa – a pomyslel jsem si, že ten sem ale vůbec nepatří. Jak už asi tušíte, byl to můj odraz v zrcadle. Co já tady dělám – já, starej blbec... ?

Kdy jste začal Wolkrův Prostějov fotografovat?

Neoficiálně jsem začal chodit na Wolkráky od roku 1973, tehdy jsem se seznámil třeba s Alenou Zemančíkovou a dalšími lidmi, se kterými se scházíme dodnes. Začátkem 80. let jsem nastoupil na Okresní kulturní středisko a od té doby už jsem na přehlídku nejen chodil, ale také jsem ji fotografoval.

Můj úplně první kontakt s Wolkrovým Prostějovem ale proběhl mnohem dřív, když mi bylo zhruba 10 let. Byl už večer a já převlečený do pyžama. Najednou jsem z města uslyšel znít vážnou hudbu. Tak jsem se zase převlíkl a šel za pramenem té hudby až do Pionýrského domu. Tam stál na pódiu recitátor v černém obleku a jakmile hudba ztichla, začal přednášet. Tehdy jsem ale vůbec netušil, že jde o Wolkrův Prostějov. Poslechl jsem si „Já se tam vrátím..." a vrátil se domů.

Vy sám jste někdy dělal divadlo nebo recitoval?

Proboha né...! *(zděšení)* Já mám strašnej přednes. Proto taky fotografuju, abych nemusel mluvit. Moje máma ale hrála v prostějovském ochotnickém divadle, kde jsem příležitostně hrál i já. A když pak vzniklo poloprofesionální Hanácké divadlo, začal jsem je fotografovat a zahrál si některé němé role. Hrál jsem třeba sedícího Turka. Nebo v Markétě Lazarové jednoho z deseti v davu.

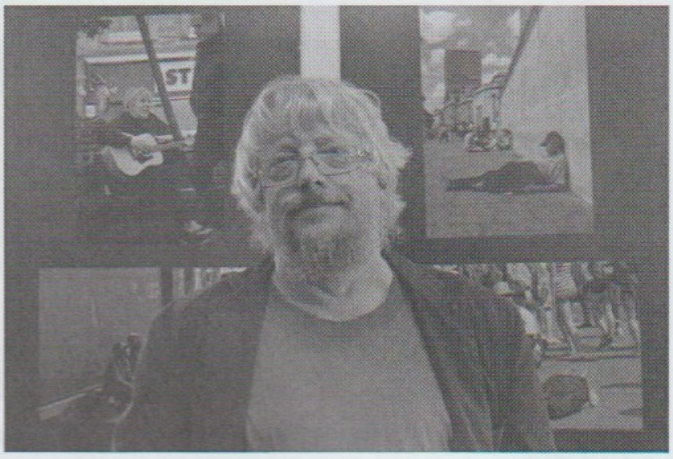

Jak náročná je pozice festivalového fotografa? Proměňovaly se nějak požadavky v průběhu všech těch let?

Před sametovou revolucí byla přehlídka bohatě dotována státem. Ačkoli je Wolker podle mě dobrý básník a mám ho rád, komunisti tenkrát zneužili jeho sociální cítění a festival jim sloužil jako výkladní skříň socialismu. Wolkrův Prostějov tehdy trval celý týden, každoročně přijíždělo i několik zahraničních hostů, přehlídku doplňovalo velké množství doprovodných programů. Recitovalo se na tolika místech, že byli potřeba dva fotografové, aby to všechno stihli. Po revoluci se rozměry festivalu přece jen o něco zmenšily. Náročnost ale souvisela také s technickými možnostmi: na černobílý film jsem nafotil divadelní představení, večer letěl domů vyvolat film a udělat z něj fotky, s fotkami pak rychle do tiskárny, v tiskárně si fotky ofotili a udělali z nich štoček, který se teprve ručně sázel do tisku. Ráno pak ve zpravodaji vyšly třeba jen tři fotky. Pro mě jako pro fotografa to tehdy byla velká zkouška. Divadelní sál navíc obvykle nenabízí moc příznivé světelné podmínky, přesto jsem dostal několik dopisů například od Petra Lébla nebo Radima Vašinky, jak se jim moje fotky z Wolkráku líbily a že v Praze jim takové nikdo neudělá. To se člověk zatetelí...

Vaše festivalové momentky, které jste nám nosil do redakce, byly legendární. Často stavěly na ironii, vtipu – jako byste se tak trochu smál tomu, co fotíte...

No na to já mám čuch – dělat si z lidí srandu. Někdy je to fajn a někdy nebezpečné, protože při tom, co já považuju za žert a srandu, někomu ztvrdnou rysy a je oheň na střeše. Souvisí to taky s dobou. Teď je pro tenhle typ fotografie blbá doba, každý je opatrný, protože fotka se snadno zneužije. Chápu, že někdo není rád, když ho cizí člověk fotí. Proto je v současnosti

o tolik složitější dělat street foto. Věčně kvůli tomu mám konflikt s měšťákama. Celkově se čím dál víc šroubuje a šroubuje. Ale o politice radši ne...

Na které ročníky Wolkrova Prostějova vzpomínáte nejraději?

Těžko říct. Dobře si pamatuju například doby představení Vašínků, jejich *Rozházené kopretiny*.... Tehdy to na Wolkráku žilo a navíc v tak trochu protirežimní atmosféře. Byli jsme proti, kontra, byli jsme podzemí... Těsně před revolucí tady například jeden soubor vystoupil s pásmem budovatelských písní. Odrecitovali to v oblecích, na vážno, kulometně po nás stříleli verše... Byla to úžasná sranda. Celý zbytek festivalu jsme si pak recitovali úryvky. Konflikt s režimem dával průchod situacím, které už dneska nezažijeme.

Změnili jsme se za tu dobu my, co na Wolkrák jezdíme? Recitátoři, účastníci, lektoři?

Zdá se mi, že Wolkrák býval dříve tak nějak „vzdělanější". Teď když slyšíte tři roky po sobě od Woodyho Allena něco o malířích, kteří by mohli být dentisty, tak vám to přijde pitomý. Nelíbí se mi postupné přizpůsobování plytkosti a povrchnosti, najednou se oslavuje, že je něco „hravé a milounké". Do prdele, kvůli tomu poezie není, aby bylo všechno milounký. Poezie by měla být zamyšlení, jiný pohled na věci všední. Poezie je „ryzí pravda", před kterou se schovat nedá. Wolkrák pro mě ale dodneška znamená tsunami inteligence a radosti. Prostějov jako by najednou dostal křídla.

Přijdete letos na Prostějova jako divák?

Určitě přijdu. Wolkrák je pro mě stěžejní událost: Vánoce, narozeniny a Wolkrův Prostějov. Těším se, že si to konečně vychutnám. Když člověk fotí přednes nebo divadlo, tak často nepochytí, o čem to je. Hlídám světlo, stín, hledám tvary, podvědomě předpovídám gesta, a pak nevím... Vždycky jsem se ptal kamaráda Jana Roubala *(teatrolog a prostějovský rodák, pozn. red.)*: „Ty Honzo, co na to říkáš?" A když se mě někdo zeptal, jak se mi líbilo divadlo, tak jsem ho reprodukoval a vypadal, že jsem dobrej. Taky se mi potvrdilo pravidlo, že čím míň jsem představení rozuměl, tím bylo lepší.

Letos bude Wolkrův Prostějov fotit Marek Gerhard. Existuje nějaká ultimátní rada do života fotografa Wolkrova Prostějova?

No... Měl by tím žít. Pro mě to byla vždycky samozřejmost: zapomněl jsem na všechno ostatní a žil jsem Wolkrákem.

Rozloučili jsme se nedaleko Wolkrova rodného domu – Bob spěchal nafotit zdejší buňku Pirátů. Mé vykonstruované obavy se nepotvrdily, Bob opustil pozici dvorního festivalového fotografa hlavně proto, že ho při focení recitátorů bolela kolena. Děkujeme za všechny ty fotky, které nás bavily a rozesmívaly. Tajně doufám (protože když je něco tajný, napíšeš o tom do zpravodaje), že nám Bob pár fotek z letošního Wolkráku přece jenom přihraje...

-jita-

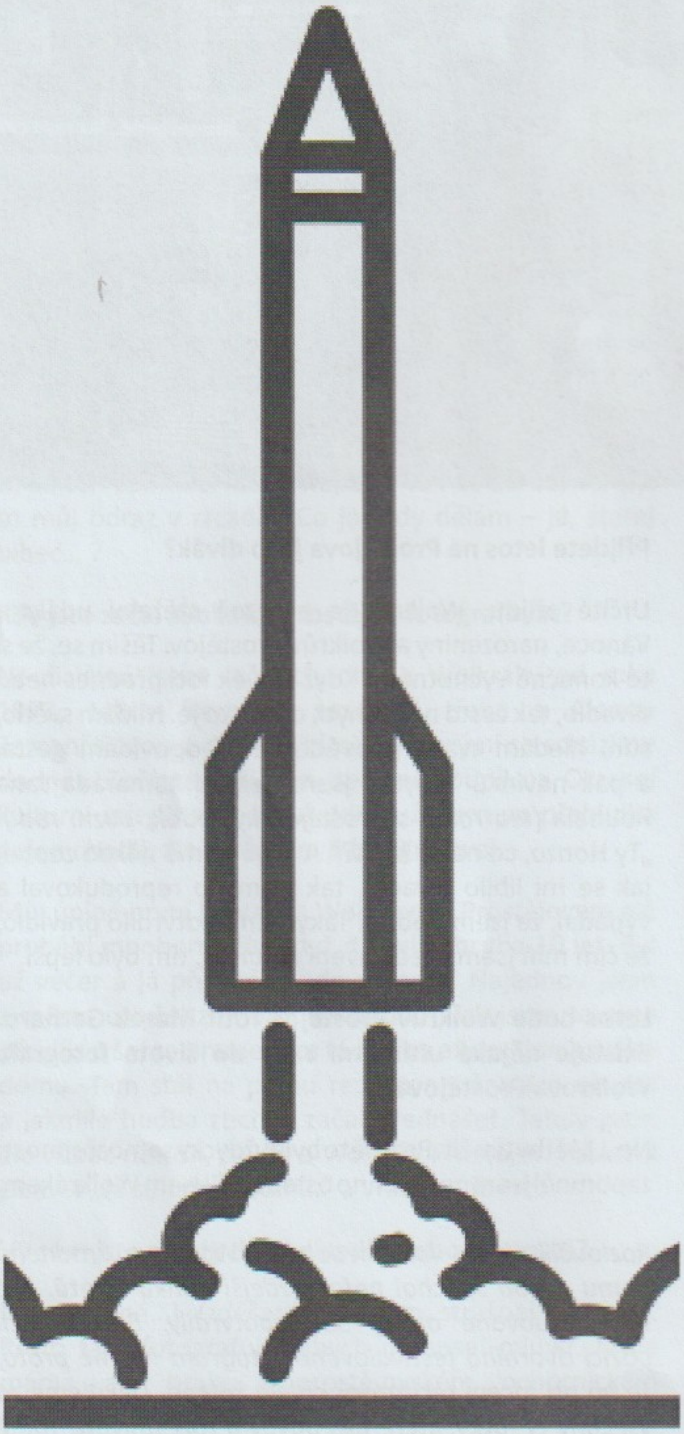

Kimova raketa

Raketa byla včera odpálena. První recitátoři odrecitováni. V lektorském sboru jako již tradičně zasedli ostřílení borci jezdící porotcovat bezmála přes třicet let. Občas bývá Raketě vyčítáno, že je konzervativní a nikam se nevyvíjí, ale její ředitelka Man Tlak Ova na to opakovaně odpovídá: „Naši porotci jsou ti nejlepší, a zkuste si nový lidi sehnat sami, že jo." A má pravdu.

Korejci jsou pověstní svou pracovitostí, tříčlenný lektorský sbor zvládá zhodnotit jak divadla, tak i recitátory (recitátoři jsou pouze v jedné kategorii a je jich na tři sta). Porotci jsou Vr Za Lee, Bar Ta Park, Li Pu C´.

Vr Za Lee je Amerikou protřelý rozhlasák fušující do youtubeřiny. Rozepnuté rukávy košile se mu třepotají, když účastníkům předzpívává jejich texty. Nikdo neví proč. Bar Ta Park je o něco tišší, schovává se za kulatými obroučkami a občas něco řekne, načež se tomu zasměje. Li Pu C´ buď rozvážně mlčí, nebo rozvážně mlčí. Perfektně se doplňují. Bohužel letos chybí She Ee P´. Musel prý do Japonska. A už se nevrátil. Prý pašeráctví. Ale to jsou jenom neověřené klepy. Sprosté pomluvy! A už o tom nebudeme mluvit.

Recitovalo se od pěti ráno do osmi do večera. Stihlo se sto recitátorů. Povětšinou se recitovalo o míru, o lásce, o lvech a ostnatých drátech na severu. Každý vystupující byl odměněn hlasitým řevem a potleskem. Odvážnější zvolili japonské či dokonce čínské texty. V devět začala diskuze. Vzbudila mne až zpráva z Japonska, She Ee P´ dostal deset let natvrdo. Man Tlak Ovou vynesli.

V Koreji je problém, že starší (byť jen o jeden rok) má vždycky pravdu a vy jej musíte poslechnout, byť by to byla sebevětší hloupost. Nejstarší je zde Li Pu C´, ale ten většinou mlčí, takže pravdu má vždycky Vr Za Lee. Problém nastává, když se zapojuje publikum, diskuzi protahuje zdlouhavé ověřování občanských průkazů a kontrola věku diskutujících, prokazování, kde je pravda. V tomto musím ocenit prostředí prostějovského festivalu a jeho svobodnou diskuzi, kde na věku nezáleží, a i ten nejmladší recitátor je brán v potaz stejně jako ten nejstarší a nejzkušenější porotce.

Zítra dojde konečně i na divadla.

-mák-

Prostějov mystický — *Vibrace*

Chodím po Prostějově a jsem napjatý. V každém okamžiku zaznamenávám nějaký poryv neznámé energie, přes aury všech přítomných lidí v předních řadách nevidím na jeviště, tu a tam mě udeří do tváře něčí vibrační pole.
Kupříkladu vibrační pole redaktorky Moniky, které – jak jsme zjistili – má fatální vliv na všechna technická zařízení v jejím okolí. Monika nemá kupříkladu na co nahrávat rozhovory, protože její telefon prý opakovaně padá na zem. Požádala mě tedy o zapůjčení mého profesionálního zařízení ZOOM H2n. Už v ten moment jsem zcela znatelně pocítil dotek jakési velice chladné a děsivé energie, jako když otevřete dveře do sklepa... Ještě než jsem se tedy se svým přístrojem rozloučil, naposledy jsem si chtěl poslechnout staré záznamy. V tu chvíli jsem se zděšeně chytil židle... Mezi nahrávkami rozhovorů, názorů a asociací jsem zaslechl dívčí hlas, který zakřičel: „Akce!" načež začala hrát židovská muzika. O co děsivější bylo, když jsem ten samý hlas slyšel o dvě hodiny později z jeviště číst Bibli svatou a hovořit o židovských rituálních vraždách...
Ale zpět k redaktorce Monice a její auře. V její přítomnosti se v redakci dějí divné věci. Tiskárna začala z ničeho nic sama tisknout fotografie zdi, hlíny a rukou od hlíny. Redaktorce Kačce se smazala půlka článku a když ho po hodině chtěla smazat sama, najednou to nešlo. Monika nás rovněž upozornila, že její počítač se sám od sebe zase zaviroval a tudíž budeme možná slýchat nevyžádané zvuky sexuálního charakteru.
Na tento fenomén se můžeme dívat dvojím způsobem: jednak můžeme brát redaktorku Moniku jako prvek, který svými vibracemi působí na techniku nepříznivě (vyvolává destruktivní nebo nepředvídatelné a u techniky nežádané tendence), pročež bychom měli zamezit kontaktu technických zařízení s její osobou. Tím se však odstřiháváme od druhé roviny fenoménu – zda působením vibrací redaktorky Moniky k nám skrze technická zařízení nepromlouvá hlas božství. Marta Hermannová v diktafonu? Židovská hudba? Zdi, hlína, ruce? Co smazat můžeme a co ne? Porno? Měl bych redaktorku Moniku podrobit pečlivější analýze.

Abyste však zažili jevy spojené se změněným vibračním polem, nemusíte chodit nutně k nám do redakce. Změněné stavy vědomí je možné vidět především na rozborech. Dnes duch nejvíce posedl Vojtu Bártu. Ten jinak buď pobíhá po DUZE s mobilem v ruce nebo sedí v redakci, jí kávové kapsle a vykřikuje: „Granty! Granty!" Na rozboru jsme však mohli vidět klidného, vyrovnaného šamana, který v permanentním harmonickém pokyvu buď moudře klade slova za sebe nebo stejně moudře mlčí.
Další příznaky určité archetypality můžeme vnímat u konferenciérek. Ty především, možná v nějaké souvislosti s aktuálním představením, mění svou fyzickou podobu. Styl konferování se však nemění, a tudíž začíná být zřejmé, že zůstane konstantní. Odhadujeme, že přinejmenším dvě stě let. Jsme tedy pravděpodobně u vzniku určité formy ethosu.

Příkladů, na kterých se ukazuje, že Prostějov je místo, kde se možná rodí celospolečenská, celoplanetární, paradigmatická změna, je ještě mnoho a je těžké vybrat ty nejpodstatnější. Bylo by jistě záhodno věnovat se například úkazům levitace na zahájení. Za nejdůležitější v této situaci, ale považuji sledovat sny! Zítřejší rubrika bude věnována právě jim a tak, pokud se vám první noc zdál nějaký sen, neváhejte se o něj podělit – v příštím čísle vám bude vyložen.

Nepřestávejte mít oči i duše otevřené.

-jam-

Sonet o redakci který se nepovedl

Nikdy jsem zatím žádný sonet nepsal

a rozhodně s tím začínat nehodlám

však kdo šéfovou mou by znal

ten viděl by hned obraz - melodram (teda spíš oheň na střeše, ale to se nerýmuje)

Tři děvy zrzavé chopily se vlády

nad redakcí z níž za časů mužů

jen testosteron prýštil a mravy

tu volné byly jak v srdci jen přát si můžu

Ty dvě co všichni si je co sestry pletou

prý ve vlaku piva požívají

s divadlem zkušenost mnohaletou

(mají)

Pak je tu Mrázek, chlapec šikovný

jenž před jménem Bca. Hrdě nosí

A poslední verš kategoricky odmítám ukončit rýmem. Psát sonet je jak bych plivl do tváře všem hrdinným rozbíječům metra básnického a jejich soustavnému snažení skrze celé století dvacáté trvající. A navíc mi nezbylo místo na mě, což mě štve. Slyším zpívat kosy.

-vím-

pozn: Psáno za trest. A už vůbec se mi sem nevešli Mar-Ťin a Kun-Cl, dva jihokorejští kašpárci co se ani neobtěžovali přijet a zpravodaj si klidně lámou přes celou Asii

Co ví Vít

Že tahle rubrika bude s polovičním počtem Vítů také jen napůl vtipná

Že půlit záporná čísla je složité učivo vyšších stupňů základních škol

Že Víc Vítů víc ví je rubrika mrtvá už několik let, ale nechali jsem ji být, protože se nám líbil ten název

Že Vojta B. se pokropil vodou z umyvadla na rozkroku a pochopil skutečný rozměr Hamleta – snášet rány osudu.

Že divadlu poezie sluší konkrétnost, ale taky průhledné šatičky, svíčky a libý zpěv

Že pravé divadlo začíná teprve když na jeviště vtrhne skupinka namakanců v modrých tričkách (čiňte se!)

-vím-

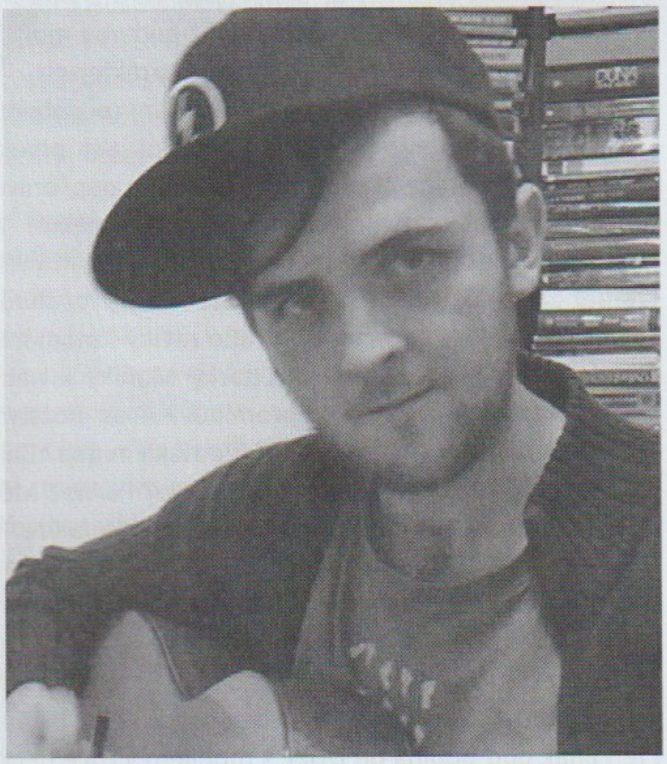

...vyvažuje Malotu na téhle straně

Nočníček

Redakční zoufalství:

Káča: „Nééééé…“

My: Co je, zase se ti smazal kus článku?

Káča: „Právě že nééé.“

Už jsi byl na náměstí v nonstopu? Tak to znáš ten pocit, když jdeš do Vašuta na jedno, dáš jim občanku, necháš se zaregistrovat a najednou piješ druhý…

Lakmus Boba Pacholíka

Psát! Udělat. Nerozumět? Zeptat se, zapomenout, zeptat se znova, zapsat si to. Pořádně. Překonat své kofeinové maximum, překonat své lidské maximum, popřít své intelektuální minimum… A ve chvíli, kdy takhle makám, makáš, makáme a okusujeme tvrdý redaktorský chleba, dostaví se nutně otázka: máme na to? Máme na to vůbec?! K odpovědi nám dopomohla metoda Boba Pacholíka, kterou popisuje v rozhovoru. S focením Wolkráče přestal ve chvíli, kdy zmerčil svůj vlastní odraz v zrcadlovém bludišti na DUZE, zamyslel se nad sebou samým: „Co já tady dělám – já, starej blbec… ?“. Taky jsme se na sebe koukli a máme dobrou zprávu: můžem! My sakra můžem!

Omluvy

Omlouváme se Marku Pivovarovi za to, že už není dramaturgem činohry Národního divadla moravskoslezského.

Marek Pivovar by se měl omluvit Radovanu Lipusovi za to, že za něj musel psát recenzi na MAlou a VElkou.

Omlouváme se taky všem, kteří si k nám do redakce přišli hodit kostkou, že neměli nejmenší ponětí, proč si vlastně přišli hodit kostkou. Jirko, nezlob se.

Omlouváme se Vojtovi Bártovi, že mu nemůžeme pomoct…

Reklamace:

V případě chyb, opomenutí, nespokojenosti, ideologické neslučitelnosti, masových nepokojů, občanské neposlušnosti, potřeby emigrovat, se prosím, osobně obracejte na adresu: **80 Daehak-ro, Buk-gu, Daegu, 41566 Republic of Korea.**

… a stejně vám tady fotku vašeho psa neotisknu!

-mák-

Ještě můžem…

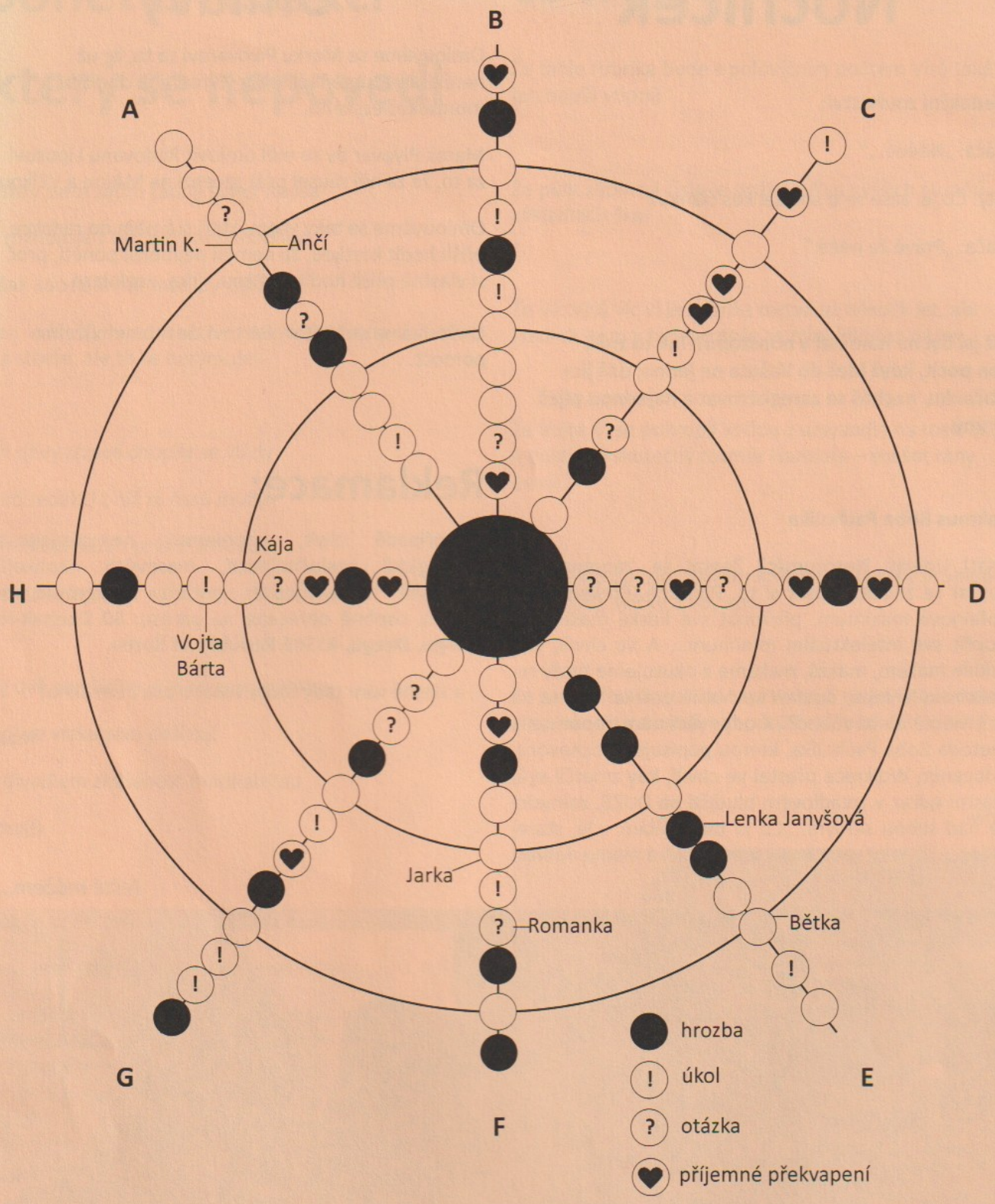

JIRKO, NEZLOB SE

Redakce 61. Wolkerova Prostějova 2018:
Jitka Hejlová -jita-; Martin Kuncl -mák-; Vít Malota -vím-; Jan Mrázek -jam-;
Monika Němečková -mon-; Kateřina Prášilová -kapr-; Bob Pacholík, Marek Gerhard -foto-
Neprošlo jazykovou korekturou.
Vydává NIPOS ARTAMA